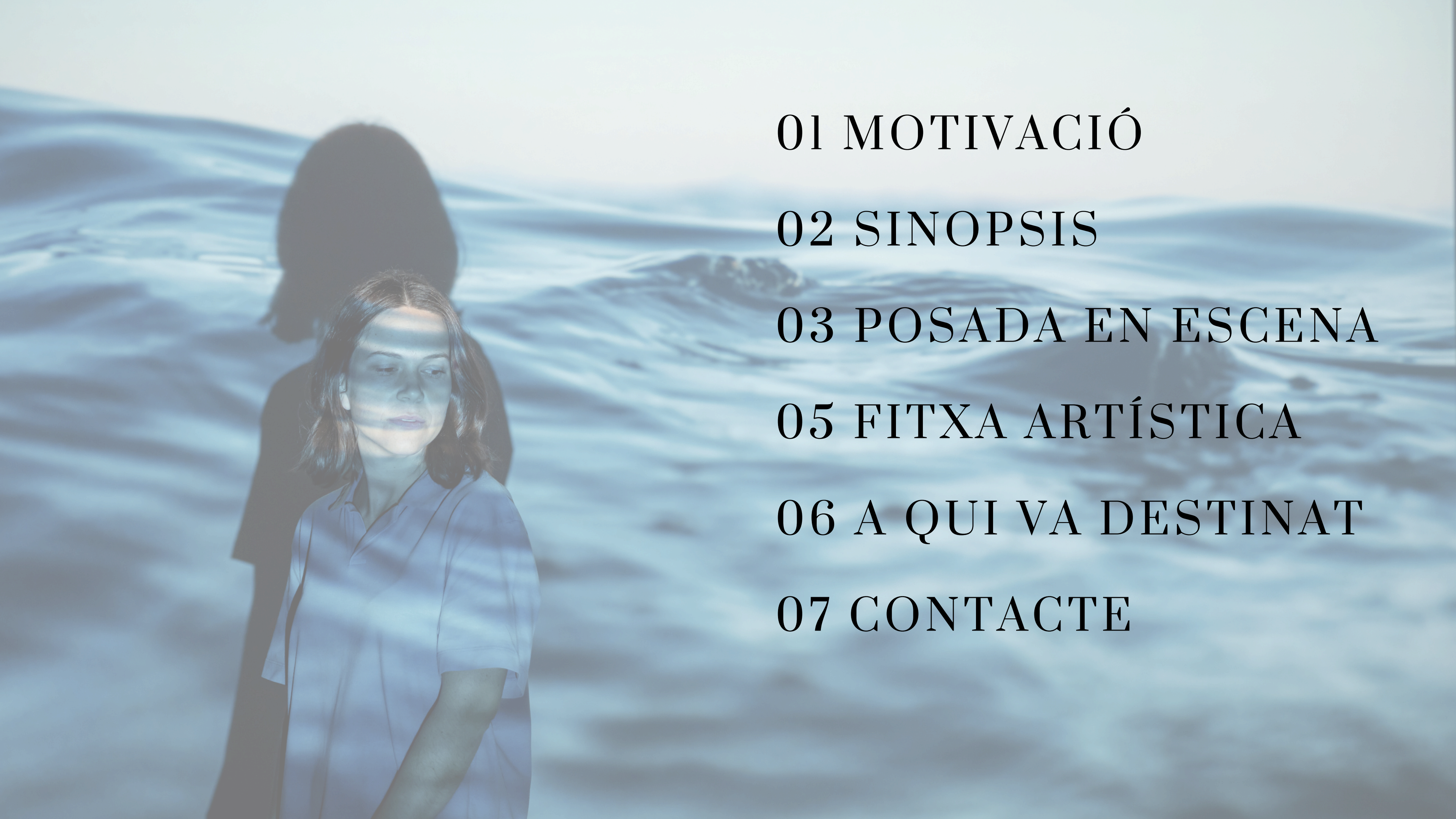

B S O
d'una
pel·lícula
imaginària

NEUS SOLER I ALBERT MORA

A woman with dark hair, wearing a white short-sleeved button-down shirt, stands on a sandy beach. She is looking down and slightly to her left. In the background, the ocean waves are breaking, and the sky is a pale blue. The overall tone of the image is soft and contemplative.

01 MOTIVACIÓ

02 SINOPSIS

03 POSADA EN ESCENA

05 FITXA ARTÍSTICA

06 A QUI VA DESTINAT

07 CONTACTE

01 MOTIVACIÓ

Banda sonora d'una pel·lícula imaginària neix de la necessitat de connectar amb l'altre: de generar espais de trobada, de comunitat i de reflexió. D'aturar el món una estona per poder escoltar-lo, i reimaginar-lo.

L'obra parteix d'un entremat d'històries quotidianes que, en escena, prenen un sentit poètic i profund. Però aquest text no es pot concebre sense música: la música és el vehicle amb què viatgem per totes aquestes vides. És el fil conductor que les connecta a través d'un espai compartit i d'uns mateixos ulls que les observen.

És una obra de teatre interdisciplinar amb música en directe. Un monòleg interpretat per una actriu i una músic que crearan les atmosferes necessàries perquè les històries esdevinguin.

“Per què dividim el món? És el nostre egoisme el que s’hi reflecteix? Volem que tot estigui al nostre servei”

Cézanne

Hem perdut el sentit de la inactivitat. Sembla que avui una vida intensa sigui sinònim de més rendiment i més consum. La pressió per la producció ens deixa sense alè, i ens asfixiem de tant de fer.

Sense un moment de vacil·lació o detenció, l'acció es rebaixa a un seguit d'actes cecs i reaccions. Sense calma sorgeix una nova barbàrie. El silenci fa més profund el parlar: sense silenci no hi ha música, només soroll. Amb la tecnologia digital, tot es pot transformar en dades i comptar, però la informació no ho explica tot. La mirada poètica es converteix en una necessitat: romantitzar el món és restituir-li l'encís, la màgia, el secret i fins i tot la genuïnitat.

El paisatge de la inactivitat no té límits que les separin. Les coses s'uneixen les unes i es reconcilien. Les divisions abruptes i els contrastos violents, en què les coses se separen les unes de les altres són fenòmens que se situen a la superfície. A les paes més profundes de l'èsser es difuminen.

Una època sense pausa, sense festes, sense temps lliure és una època sense comunitat. - *Byung Chul Han*

Quan perdem la inactivitat ens assemblem a una màquina que només ha de funcionar. Perdem capacitat de reflexió, d'escolta, d'empatia i, en definitiva, tot allò que ens fa humans. Una època sense pausa, sense festes, sense temps lliure, és una època sense comunitat. El treball aïlla i incomunica; la festa reforça la comunitat, agrupa i uneix, crea un "nosaltres".

02 SINOPSIS

Sembla que cada cop sigui més difícil, oi? Entendre's, comunicar-se. Sembla que no quedi espai per a ningú més. Amb tanta feina, tants missatges i informació, els horrors del món ens arriben sense treva i és difícil trobar-hi sentit.

La noia que cantava decideix aturar-se davant del buit i observar el món, reimaginar-lo. El parc, els carrers, les onades del mar l'acullen i, amb la seva música, la pèrdua es fa més lleugera. Coneix moltes veus i mirades noves. Les històries que s'entrecreuen en aquests espais són petites fotografies, i ella juga a completar-les.

Un home sense nom, una filla a punt de néixer, un nen que aprèn a caminar o un grup que es reuneix per ballar. Vides diverses però amb ingredients compartits: la necessitat de l'altre, de trobar sentit, de construir un camí o de sentir-nos lliures. Potser hi ha més coses que ens uneixen que no pas que ens separen. Però, què és allò que ens fa humans? O allò que ens fa natura? Potser som part d'una mateixa música.

03 POSADA EN ESCENA

Un músic en escena comença a generar, amb els seus sons i les seves notes, diferents espais: El parc, els carrers, el mar, les places, són llocs habitats per moltes veus.

Una intèrpret encarna aquestes veus, narra les seves històries, les re-imagina, i les comparteix amb el públic. Un públic que poc a poc, passarà de ser un mer espectador a esdevenir cada un d'aquests personatges.

Banda Sonora d'una pel·lícula imaginària és una obra de teatre interdisciplinar, vertebrada per tres eixos:

TEXT

MÚSICA

PROJECCIONS

EL TEXT

L'obra recull fragments de vida. Les històries s'entrecureuen les unes amb les altres, però només n'intuïm petites fotografies. Tots plegats hem d'imaginar la resta.

Vides aparentment diverses, però travessades pels mateixos ingredients: la necessitat de l'altre, la recerca de sentit, d'identitat, la construcció d'un camí propi i el desig de llibertat.

Totes elles connectades pels mateixos ulls que les miren i la mateixa veu que les narra: La noia que cantava. Però, a mesura que avança l'obra, aquesta narració esdevindrà present gràcies no només als elements escènics de l'obra, sinó també gràcies al públic. A les mirades que escolten. Ells també seran part essencial del relat.

De manera que aquest viatge intern de la protagonista es transformi en un viatge intern compartit.

[ENLLAÇ AL TEXT COMPLET](#)

LA MÚSICA

La música és el vehicle principal i el fil conductor de l'obra. Cada història té la seva melodia, cada espai la seva atmosfera i cada veu una sonoritat pròpia. La música connecta tot allò que les paraules no poden explicar.

Serà interpretada en directe, pel músic majoritàriament i, a vegades, també per l'actriu, mentre es van teixint les diferents històries. La música no només acompanya les paraules: és el motor que les fa esdevenir.

Els instruments —guitarra acústica, violí elèctric, un petit teclat i diferents micròfons— seran presents en escena, i la creació d'atmosferes sonores serà una part molt important de l'escenificació de cada relat.

LES PROJECTIONS

Creiem fermament que la riquesa dels llenguatges escènics no només aporta noves perspectives i lectures al text, sinó que permet abordar la comunicació des de capes més profundes. Aquest espectacle incorpora projeccions en directe com una capa més del relat, no només com a fons visual.

Les projeccions situen cadascuna de les històries en espais concrets -el parc, els carrers, el mar- i creen un paisatge en moviment que acompanya la protagonista en el seu procés d'aturada i escolta. Imatges quotidianes i detalls mínims suggereixen l'atmosfera de cada escena sense il·lustrar-la de manera literal, i dialoguen amb la música i el cos de la intèrpret per intensificar l'experiència del públic.

04 FITXA ARTÍSTICA

Dramatúrgia: Neus Soler

Direcció: Albert Mora

Intèrprets: Neus Soler i Pau Matas

Música original i espai sonor: Pau Matas i Neus Soler

Moviment: Anna Romaní

Assesorament dramaturgic: Pau Matas

Mirada externa: Toni Sans i Rubén Montanyà

Producció executiva: Egos produccions

Escenografia, il·luminació i vestuari: Per determinar

NEUS SOLER

Neus Soler, graduada en Interpretació d'art dramàtic i amb el Grau Professional de violí, ha treballat com a actriu i música en espectacles com Ifigènia (Teatre Lliure, 2024), Quan ens haguem torturat prou (TNC, 2023) i La filla del mar (Teatre Condal, 2022). Ha treballat amb directores com Carol Lòpez, Magda Puyo, Alícia Gorina i Daniela de Vecchi, entre d'altres.

Com a creadora, ha escrit i compost espectacles interdisciplinaris com L'Habitació dels objectes perduts, Las 3:33, Normàlgia, tots ells amb música en directe. En aquest projecte reuneix un equip de professionals de les arts escèniques amb la peculiaritat que tots són músics.

PAU MATAS

Pau Matas és creador en els camps de les arts escèniques i musicals, està graduat en comunicació audiovisual a la UPF i ha cursat el grau professional de guitarra i música clàssica. Té una productora audiovisual, Asimètric films, i ha creat diversos espectacles, entre els quals hi ha Travy (Teatre Romea 2018), Tumbalafusta (Teatre Lliure 2024) i Gola (TNC 2024). També ha realitzat una quarantena d'espais sonors per a diversos espectacles com Ragazzo (2015), La mala dicció (2020) o Sísif fa no fa (2023).

ALBERT MORA

Albert Mora, llicenciat a l'Institut del Teatre, és actor, músic i creador.

Ha treballat com a intèrpret en espectacles com L'amor venia amb taxi, de La Cubana (2025), Mar i cel (2024) i Scaramouche (2016) de Dagoll Dagom, Els Jocs Florals de Canprosa (2018) i La Rambla de les floristes (2019) de Jordi Prat i Coll. A més, ha treballat amb directors com Xavier Albertí, Joan Maria Segura, Paco Mir, Àngel Llàcer i Manu Guix, entre d'altres.

És membre fundador de la companyia Egos Teatre, amb qui ha co-creat i interpretat espectacles com Rudigore (2007), La casa sota la sorra (2010), El crim de Lord Arthur Savile (2011), entre d'altres.

Com a director, crea i dirigeix La cançó de sempre, que s'estrena el 2023 al Teatre Eòlia i al Teatre Gaudí.

ANNA ROMANÍ

Anna Romaní, llicenciada en Interpretació de la dansa contemporània i coreografia per l'Institut del Teatre. Especialitzada, també, en música i dansa històrica. És coreògrafa i fundadora de la companyia Els Pirates Teatre, actuals gestors del teatre El Maldà, amb qui ha tingut l'oportunitat de treballar com a actriu a les obres "Barbes de balena" i "La Mascarada". Com a creadora, es mou sempre en projectes interdisciplinaris, creant concerts escenificats: regularment al Palau de la Música Catalana, o amb grups com Forma Antiqua, Ensemble Santenay, Il Profondo, La Sonorosa, Divina Mysteria, Mensa Sonora, Vespres d'Arnadí.

Espectacle produït per Egos Produccions, companyia que ha produït espectacles com: Ruddigore (Premi de la crítica millor espectacle musical 2007) La casa sota la sorra, El crim de Lorth Arthur Saville, (TNC), Tot esperant will (Premi Fetén 2022), M.A.R.E, Tenors, entre d'altres.

[HTTPS://WWW.EGOSTEATRE.COM/PRODUCCIO-EXECUTIVA](https://www.egosteatre.com/produccio-executiva)

05 PER A QUI?

- Apta per tots els públics.
- Durada de 60 - 70 min.
- Sales de petit o mitjà format.
- **TESAER: <https://vimeo.com/1162531745>**

06 CONTACTE

NEUS SOLER

+34 628 811 850

nsolerferret@gmail.com

www.neusoler.com

GRÀCIES PER LLEGIR.

